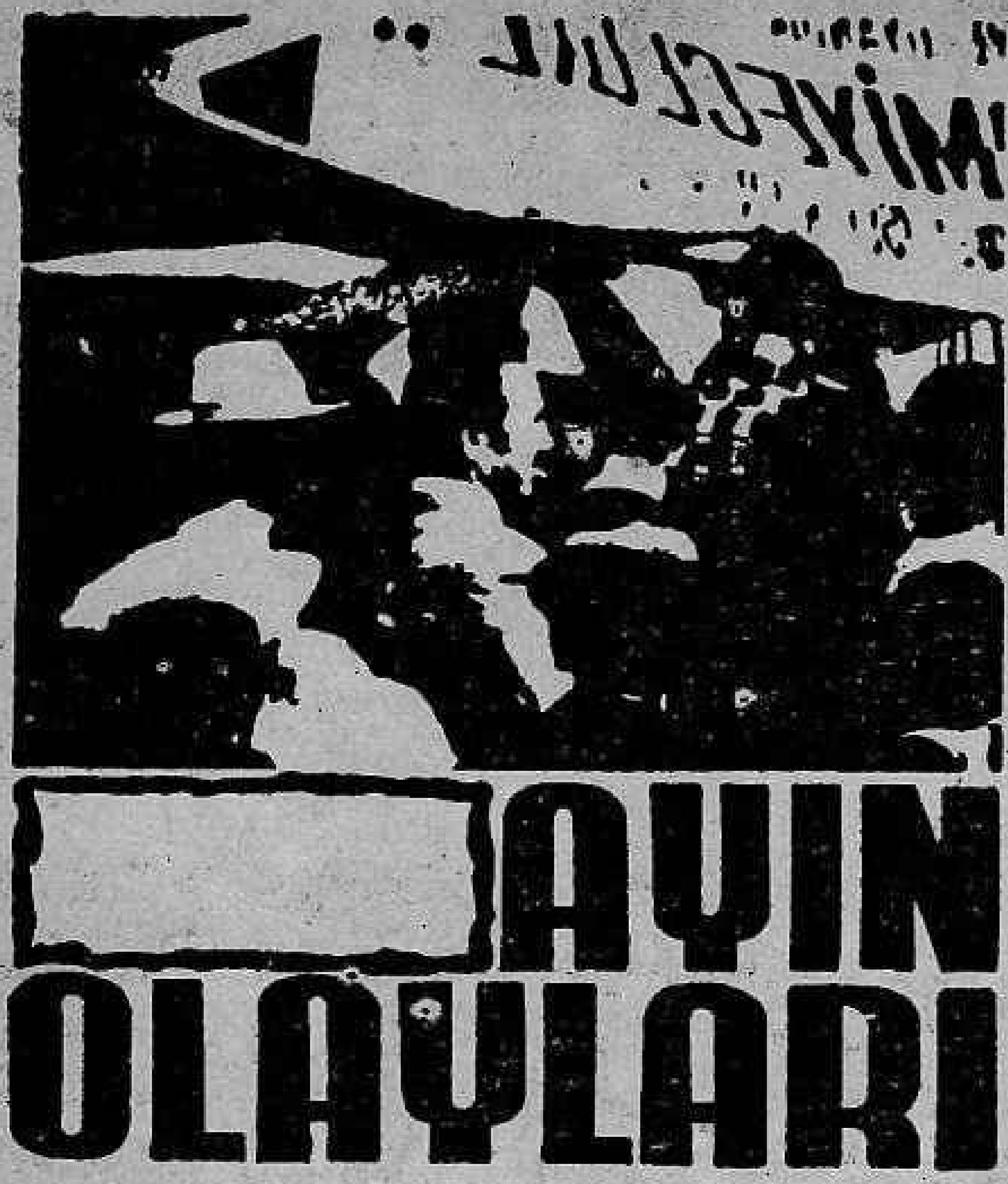
GENÇLİK DERGİSİ

Parti öncümüz dür !

sayı : 5-6
eylül - ekim

İPLİĞİ PAZARA ÇIKAN ÜNİFORMALI YÖNETİM:

Büyük İşçi Direnişi sonunda, iktidarın büyük bir telâşla önce bir aylığına ilân ettiği, sonradan iki ay daha uzattığı sıkıyönetim sona erdi.

Tek amacı, gelişen işçi hareketlerini, önce devrimci sendikaları güdükleştirerek bastırmak, dolayısıyla DİSK'i kapatmak olan yeni sendikalar kanununa karşı bilinçli ve azimli işçi kitlelerinin geniş ve güçlü direnişi üzerine, patronların iktidarı hiç bir hukuk kuralı tanımadan sıkıyönetimi ilân edivermişti. Sıkıyönetim haksızdı, çünkü işçi sınıfının demokratik hareketlerini sindirmeyi, ezmeyi ve daha sonra yapacağı politik eylemlere ilk barikat olmayı amaçlıyordu. Sıkıyönetim burjuvazisinin iyice yerleştirmek istediği faşizme giden yolun basamaklarından biriydi. Sıkıyönetim kanunsuzdu, zira patron sınıfının iktidarı bizzat kendisinin koyduğu kanunlardaki kıstaslara dahi uymadı. Büyük İşçi Direnişi'ni "Bu bir ayaklanmadır" uydurmasıyla durdurma çabasına düşmüştü.

Büyük İşçi Direnişi ve DİSK, TİP'den ve bütün ilericilerden büyük destek gördü. TİP üyeleri gerek büyük direniş sırasında ve gerekse sıkıyönetim süresince işçilere ve DİSK'e sahip çıktılar. TİP, Anayasa Mahkemesine başvurarak sıkıyönetimin kanunsuz olduğunu söyledi ve kaldırılmasını istedi. Fakat, Anayasa Mahkemesi bu sırada tatilde olduğu için TİP'in bu isteği mahkemede görüşülüp karara bağlanamadı. Ayrıca, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine bağlı profesör, doçent ve asistanlar yayınladıkları bir bildiri ile sıkıyönetime karşı çıktılar.

Sıkıyönetimin işleyişi de bunun sadece ve sadece işçi sınıfına ve DİSK'e karşı ilân edildiğinin açık bir delilidir. Büyük İşçi Direnişi sırasında polis tarafından yakalanan işçilere işkence yapıldı, dövüldüler ve günlerce aileleriyle görüştürülmediler. Şehirde, patronların eğlenmesi aksamasın diye gece sokağa çıkma yasağı bile konulmazken, sıkıyönetim zırhlı birliklerle fabrikalarda nöbet tuttu. İşçiler için grev yapmak yasak olduğu halde patronlar için işçi atmak serbestti. Patronlar, sosyalist işçileri ve onların liderlerini kitle halinde işten atarken, fabrikada olay çıkmasın diye sıkıyönetimin idaresi patronlara özel kolaylık gösteriyordu. Bildiri dağıtmak yasak olduğu halde, TÜRK - İŞ sıkıyönetim süresince yüzbinlerce bildiri dağıttı. Patronların sıkıyönetimin bir başka marifeti de, TİP'e yaptığı saldırılardır. Sıkıyönetim idaresi keyfi olarak TİP'in il ve çeşitli ilçe merkezlerine baskınlar yaptı ve içerde oturan partilileri yakalayıp götürdü.

Burjuvalar kendi kanunlarına aykırı olarak kurdukları Sıkıyönetim Mahkemelerinde tutuklu işçilere ve onların avukatlarına çeşitli zorluklar çıkarttılar. Avukatların bütün haklı istekleri hâkimler tarafından reddedildi. Mahkemelerdeki baskılar, avukatlar hakkında dava açmaya kadar vardı. Avukatların özgürce savunma yapmalarının engellenmeye çalışılması üzerine İstanbul Baro'su müdahale gereğini duydu. *Bütün baskı ve engellemelere rağmen, işçi sınıfının yiğit mücadelesi, hâkim sınıfların emrindeki, Anayasaya aykırı sıkıyönetim mahkemelerinde de aynı inanç ve azimle sürdürüldü. Gerek tutuklu işçilerin, gerekse avukatların bilinçli ve inançlı direnişleri karşısında sıkıyönetim mahkemesi zaman zaman acze düştü.* Örneğin, yargıçlardan birinin işçilere "burada siz mi bizi yargılıyorsunuz, biz mi sizi" biçiminde yakınması, bir diğer yargıcın ise cübbesini bırakarak mahkeme salonunu terketmesi, bu aczin belgeleridir. *Gerek Büyük İşçi Direnişi, gerekse mahkemelerdeki savunmalar, işçi sınıfının kazandığı demokratik haklardan bir adım geri dönmeyeceğini göstermiştir.*

Sıkıyönetim ilânından sonra hızlı dostlarımız MDD'ciler ise "faşizm geldi, herkes evine" s'oganıyla yok oldular ve ortalıkta gözükmediler. İşçi sınıfına ihanetlerini bir kez daha belgelediler. Meselâ, anlı-şanlı (!) MDD'ci avukatlar, "ordu ile bozuşuruz" gerekçesiyle mahkemelerde avukatlık yapmayı reddetmişlerdir.

Hâkim sınıfın sıkıyönetim oyunu, işçi sınıfının yiğit direnişi karşısında sökmedi ve sıkıyönetimi uzatamadılar. Sıkıyönetim gibi faşizmin dik alası bir yönetim de bile yılmayan işçiler, bundan böyle daha güçlü eylemler girişeceklerdir.

PATRONLARIN SON KURBANI

İşçi sınıfının yiğit militanı, YİS Başkanı Necmettin Giritlioğlu, Aliağa rafineri inşaatında başlattığı grevin ilk gününde bir patron köpeği tarafından kahpece vurularak öldürüldü. Necmettin'in vurulması patron takımının bilinçli işçi eyleminden ne kadar korktuğunu gösteren son delildir. Necmettin'in ölümü üzerine ant içen işçiler "mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini ve patronlardan yılmayacaklarını" söylediler.

EZİLEN KÜÇÜK ÜRETİCİ DİRENİŞE GEÇİYOR:

Sömürü düzenine ezilen küçük üreticiler de karşı çıkmaya başladılar. Çorlu ve çevresinden gelen 10 bin köylü bir miting yaptılar ve burjuva iktidarına ve emperyalist Amerika'ya çattılar. Kastamonu'da da sarmısak üreticileri TİP üyelerinin yönettiği bir miting yaptılar ve son zamlara, iktidarın küçük üreticiyi ezmesine, kredi dağıtımındaki adaletsizliğe çattılar. Emeklerinin tam değerlendirilmesini istediler. İşçi sınıfının yandaşlarının bu hareketleri Türkiye sosyalist hareketi için sevindiricidir.

DİRENİŞ SERİSİNE ÖĞRETMENLER DE KATILIYOR:

Türkiye İlk-Sen 1965 yılından beri iktidarlara götürdüğü çeşitli sorunlarına ve çözüm yollarına hiçbir olumlu cevap alamayınca Anayasal haklarını kullanarak İstanbul, Adana, Kayseri, Trabzon, Çanakkale, İzmir, Malatya, Erzurum, Samsun ve Eskişehir'de mitingler düzenleyerek yıllardır ilkokul öğretmenleri üzerinde sürdürülen kıyım, baskı ve verilmeyen özlük haklarının mücadelesini yapacaktır. Türkiye İlk-Sen, böylece iktidarı halk kitleleri önünde sergilemeyi, ekonomik, sosyal ve kültürel haklarını elde etmeyi amaçlamaktadır.

Öğretmenlerin bu direnişleri karşısında biz sosyalistlere düşen görev direnişlere katılmak ve onlara destek olmaktır.

ORTA - DOĞU: YENİ VİETNAM

FHKC Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde tutuklu bulunan üyelerinin serbest bırakılmasını sağlamak, güçlerini ve mevcudiyetlerini tüm dünyaya göstermek için üç uçak kaçırdı. Ve amacına erişti. Dünya burjuva basını olayı barbarlıkla suçlamasına rağmen ,olay, devrimci kitleler ve Filistin halkının sempatisini kazandı.

Altındaki tahtı beşik gibi sallanan Hüseyin ise, iktidarı kendine bağlı faşist Mareşal Meccali'ye devretti. Meccali'nin, gerillaları toptan yok etme harekatına halkın tam desteğine sahip gerillalar başarıyla direniyorlar. Suriye ve Irak'ın da desteklediği gerillaların kukla kralı ve faşist yönetimi devirmeleri uzak değildir.

HİNDİSTAN'DA TOPRAK İŞGALİ:

İndra Gandi hükümetinin toprak reformunu geciktirmesi üzerine, Komünist Partisi ve iki Sosyalist Parti, büyük topraklara el konularak yoksul köylüye dağıtılmasını amaçlayan bir harekete geçtiler. Harekete binlerce köylü katıldı. Olaylar ancak, 20 bin kişinin tutuklanmasıyla durdurulabildi.

Herşey TİP için

Gençlik Dergisi, bilimsel sosyalizmin gösterdiği yolda bir gençlik örgütlenmesinin teorik temellerini yurdumuzda yaygınlaştırmak için çıkmaktadır. Bugüne dek Türkçe'ye çevrilen kitaplarda marksist teorinin gençlik mücadelesiyle ilgili hiçbir temel eseri - Lenin'in Komsomol 3. Kongresinde yaptığı konuşma dışında- çevrilmemişti. Gençlik Dergisi ülkemizdeki yaygın öğrenci hareketlerini de gözönüne alarak, bu alandaki boşluğu doldurmak ve gençlik örgütlenmesinin teorik temellerini yaymak amacıyla her sayısında, bu konudaki ana yazılardan birini Türkçe'ye çevirmektedir. Marksizm - Leninizmin ilkeleri ışığında, yaygın ve ilerici olduğu kadar hastalıklı yanlar da taşıyan öğrenci hareketlerini eleştirmekte ve çözümleyici yollar önermektedir. Bilimsel sosyalizmin öğrettiği bu temel üzerinde birleşen militanlar, giderek gençlik örgütlenmesinin yönünü emekçi gençliğe, özellikle işçi gençliğe çevireceklerdir.

Bu ilkeler, ülkeden ülkeye, yıldan yıla değişen somut durumları belirleyen özel ve geçici kurallar değildir. Bunlar genel ve evrensel kurallardır. Her ülkenin marksist-leninist anlamda gençlik örgütlenmesi bu kurallardan çıkarak ve kendi özel koşullarını değerlendirerek kurulacaktır. *"Teori birikmiş tarihsel tecrübelere dayandığı için, ona saldıranlar çoğu zaman, 'bugünkü geçmişten kurtarmak lazımdır' şiarını öne sürerler. Gerçek devrimci teoriyi kendileriyle birlikte doğmuş gibi göstermeye çalışanlar, 'ihtiyarların dualarına özgü kaskatı formüller' diye saldırdıkları devrimci düşüncenin bir devirden ötekine, bir ülkeden diğerine mihanikî olarak iletildiğini iddia ederler. Bu gibi ideolojik nihilizmi, teorik alandaki doğmatizme karşı bir tepki olarak izah etmek mümkündür. Fakat hoşgörmek imkansızdır."* /Leon Bor/

Gençlik Dergisinin yukarda belirttiğimiz uzun vadeli görevi dışında Türkiye sosyalist hareketinin geçmekte olduğu dar boğaz da gözden kaçırılmamalıdır. İçinden bulunduğumuz dönem, parti yıkıcılarını saf dışı etme mücadelesinin verildiği dönemdir. Bu plânda da Gençlik Dergisi üzerine düşen görevi yerine getirecektir .Türkiye'de işçi sınıfımızın öncü partisini savunan onun bütün savaş mevzilerindeki yönetimini kayıtsız destekleyen Gençlik Dergisinde, likidatörlere karşı, oportünizme karşı görüşün yer alması kadar doğal birşey olamaz. Bu, derginin yolunu ve amaçlarını da değiştirmez. Gençlik Dergisi içindeki yazılar, bu bu çerçeve içinde değerlendirilmek gerekir.

İlk çalışma plâtformumuzda da belirttiğimiz gibi /Bkn. Emek Sayı 21, işçi sınıfı partisinin yığınlar içindeki etkinliğini arttırma amacını güden ve onun elleri, kolları durumunda olan yan örgüt ve organlar, hareketin politik partisine tavırlarda bağımlıdırlar. Bilimsel Sosyalizmin bu doğrusu ışığında, Gençlik Dergisi, kendini Türkiye İşçi Partisi yönetiminin emrinde sayar. Bunu bir kez daha belirtiriz.

gençlik dergisi

KAHROLSUN İŞÇİ SINIFI DÜŞMANLARI!

Mehmet Umur

MDD Türkiye sosyalist hareketine uluslararası burjuvazinin soktuğu bir hançerdir. MDD, MDD olduğundan beri sosyalist mücadelemizi baltalamak için elinden geleni ardına koymamıştır. Ne var ki sosyalistlerin imanlı ve azimli mücadelesi MDD'yi gerçek yerine oturtmuştur. Millî Demokratik Devrim deşifre olmuş ve sosyalist hareket dışına atılması gerekli bir ur olduğu açıkca ortaya konmuştur. Ancak MDD'nin belli ölçüde de olsa tutunabildiği ve gelişme ortamı bulabildiği ve bunun sonucu olarak tedavisinin sosyalistlerin sabırlı mücadelesine kaldığı bir yara açılmıştır.: Sosyalist üniversite öğrencilerinin durumu. Daha doğrusu, Millî Demokratik Devrim ideolojisi, sosyalist öğrencileri ve üniversitedeki sosyalist sempatizanları boş bağımsızlık sloganları ve meydanda olmıyan hedefler peşinde koşturarak görevi olan provakasyon hareketinin başarmaya çalışmıştır.

Burada birbirine bağlı ikili bir durum olduğunu gözden kaçırmıyalım. Şöyle ki; temelde bir küçük burjuva sapması olan MDD, aslında bütün sapmaları (oportünizm, şovenizm, kuyrukçuluk v.s.) özlerini içinde taşımaktadır ve bu cins ideolojiler dünya burjuvazisi tarafından öğrenci hareketlerini provake etmek için kullanılmaktadır.. Dahası, ilerici ve keskin devrimci görünüşlü fikirlerin yayılması için öğrencilik mükemmel bir ortamdır. Sadece bir örnek olarak Fransa'da 22 Mart 1968'de başlıyan hareketleri alacağız. O günlerin sloganı (öğrenciler arasında) "Devrim yapmak" idi. Üstelik devrim "komünist bürokrasiye rağmen" olacaktı. Benditt, kitabında, komünist partisine ve CGT'ye öğrencilerle işçileri ayırmaya çalıştılar, devrimi sabote ettiler, diye kızıyor. Benditt'in komünistlere karşı kendi avanesi için kullandığı tanım, dünyanın birçok yerindeki bu tip hareketler için aynı: "En fazla devrimcilik". Aynı günlerde Fransız Komünist Partisinin ileri gelenlerinden Georges Marchais şöyle diyor: "Bu düzmece devrimcilerin maskelerini tamamen sıyırıp atmak gerekir, çünkü bunlar, aslında De Gaulle'cü otoritelerinin ve büyük kapitalist tekellerin çıkarlarına hizmet etmektedirler. Bize düşen en büyük ödev, devrimci sözlerin ardına gizlenerek, demokratik gelişimi baltalamaya çalışan bu solcu gruplarla mücadele etmek ve bunları aramızdan söküp atmaktır." Daniel Cohn - Benditt'in bu sözlerle alay etmesine rağmen olaylar Marchais'i doğrulamış ve öğrenci liderlerinin nasıl bir ihanet oyununa baş aktör olarak atandığı görülmüştür.

Elbette niyetimiz bir genelleme yapmak değildir. Fakat şu var ki, gerek Millî Demokratik Devrim ideolojisinin özellikleri ve gerek bu ideolojinin sonuçlarının ortaya çıkışı bu hareket ve bütün dünyada sosyalist harekete musallat sözde devrimci haraketler arasında büyük bir paralellik olduğunu gösterir. Cünkü nazizmin yıkılışından beri öğrenciler gerici öğrenci örgütlerinde toplanmamaktadırlar. Onun yerine keskin görünüş'ü ihanet devrimciliği, işini bilen dünya burjuvazisi tarafından yutturulmaya çalışılan bir yem olmuştur.

Şimdi uygulamada MDD'ciliği görelim. Bir kere öğrenciler sosyalist mücadeleden korkutulmuşlardır. "Yalnız kalırız, yeniliriz, mümkün olduğu kadar kalabalık olalım" esprisi devrimci bir görüş olarak ileri sürülmüştür. Bunun sonucu, öğrencilerin anti - faşist eylem'erle güç birliği şiarı gele gele öğrenci birliği nimetlerini paylaşmak için "ulusal sol cepheler" kurmaya kadar gitmiştir. Cephenin sınıflararası bir ilişkisi olduğu unutulmuştur. Cünkü yapılan üniversite devrimciliğidir, oradaki örgütler küçük burjuva öğrenci örgütleridir.

Bunun yanında işçilere sosyalist propaganda ve ajitasyonun zor bir eylem olduğu, köylerde sosyalizmden bahsedilirse sopa yeneceği gibi parlak görüşler, yani anti - anayasal bir oportünizm devrimcilik olarak sunulmuştur.

Sosyalist öğrencilerin öldürülmelerinden sonra yapılan anma törenlerinde "Genç Mustafa Kemal'ciler olarak bizi yutmak isteyen emperyalizme ve bizi mahvetmek isteyen *feodalizme* karşı" andlar içilmiştir. Böylelikle sosyalist mücadeleden bahsetmek bir günah haline getirilirken, bunun yanında bağımsızlık bir tabu haline sokulmuştur.

Konferans ve seminerler küçük burjuva devrimcilerinin at oynattığı meydanlar olmuş, bunlar Mustafa Kemal'ciliği ve sosyalist mücadeleden koparılmış bir bağımsızlığı öve öve bitirememişlerdir. İşgaller ve boykotlar devrimcilik uğruna oyun haline getirilirken, diğer yandan üniversite kabadaylığı en birinci devrimci yöntem olarak kullanılmıştır. Sonucta burjuvazinin üniversite özerkliğine saldırabilmek için arayıp da bulamadığı bir ortam yaratılmıştır. Bunun bir nedeni de MDD'nin hazır lokma oluşundandır. Üniversite öğrenci örgütleri faşistlerin elinden sosyalistlerin çetin mücade-

lesiyle alınmıştır. Fakat MDD, üniversitelerde bunlar ele geçirildikten sonra hakim olmuştur. Ve faşizme karşı nasıl mücadele edildiğini bilmemektedir.

Teorik olarak MDD kendi sapma bulamacını, bütün kuyrukçuluğuyla, oportünizmiyle öğrencilerin önüne atmıştır. Bu teorik bulamaç öyle sonuçlar yaratmıştır ki, bazı sosyalistler (!) "Amerikalılara karşı bütün *Türk Milletinin* mücadelesinden bahseder olmuştur. Millî Demokratik Devrim, öğrencileri düşünce yapısiyle papagan, hareketleriyle birer serseri mayın haline getirmeye çalışmıştır.

Bir kısım öğrenciler bu provakasyon hareketiyle gerekli kıvama geldiğinde, bunlara Türkiye İşçi Partisine saldırma görevi verilmiştir. Oportünizmin baş özelliği "kolaycı fırsatçılık" burada da büyük rol oynamıştır. Sosyalistler şu durum'a karşı karşıya idi: Ya Türkiye İşçi Partisine sahip çıkacaksın, ya da ona saldıracaksın. Oysa birinci yol doğru ama zor ve çetin bir yol iken, ikincisi hem küçük burjuva devrimciliğini tatmin eden, hem de kolay bir yol idi. Ve milli demokratik devrim ideolojisi öğrencilere ikinci yolu seçmelerini tavsiye buyuruyordu. Ne oldu; Sosyalist dergi ve gazetelerin üniversitelere sokulmadığını gördük; Partili ve SGÖ'lü öğrencilerin öğrenci yurtlarına alınmadığını gördük; ve nihayet papuçlarımızın devrimcilerin'n TİP'e ve SGÖ'ye taşlı - sopalı saldırılarını gördük.

Şurasını da belirtelim: Sosyalist olmayıp da MDD esprisi sayesinde kendilerine devrimci süsü veren harcı alem çocukları bizi ilgilendirmiyor. Ancak üniversitelerde yürekli ve MDD'ye sosyalizm adına sahip çıkmış öğrencilerin de var olduğunu unutmuyoruz. Emekçi yığınlara ulaşacak kadrolar bakımından bunlar bizim için önemlidir ve üniversitelerde öncelikle bu arkadaşları kurtarmak için mücadele edeceğiz. Emperyalizmin ve Türkiye burjuvazisinin oyununu bozacağız. MDD'nin sosyalist öğrencileri provakasyana getirmesine engel olacağız. Gelecek bizimdir.

Değerlendirme

TIP Genel Sekreteri Behice Boran SGÖ'de yaptığı konuşmada son MDD çapulculuk *olayının değerlendirmesini yapmıştır.*

Boran arkadaş, dışarıdan büyük bir destek görerek parti yıkıcıları haline gelen küçük bir grubun burjuvazi tarafından nasıl kulanıldığını anlattı.

Küçük burjuva anarşistlerinin her yerde, her zaman olduğu **gibi örgüt yıkıcılığı olan hâkim karakterine** değinen Boran arkadaş, emperyalizmin işbirlikçisi kapitalistlerin bunları nasıl sosyalist hareketi ve işçi sınıfı örgütünü dinamitlemek için kullandıklarını belirtti.

Sosyalistlerin en önde ve en önemli görevinin bu dönemde işçi sınıfını, temel müttefiki yoksul köylüleri ve destekçisi emekçi sınıfları örgütlemek olduğunu söyleyen Boran arkadaş, MDD zorlamaları ile ve işçi sınıfının tek siyasî örgütü TİP'e kanalize edilmeyen eylemlerle mitingleri, yürüyüşleri, toplantıları nasıl laçkalaştırmak istediklerini ve bu davranışlarının burjuvaziye ne kadar yaradığını anlattı.

Kaderleri ve görevleri bölmek ve bölünmek olan içimizdeki burjuva uzantısı provakatör - likidatar MDD'cilerin bilmediğimiz bir özelliklerinin de hırsız olduğunu ve Genel Merkezden çaldıkları bir teksir, beş daktilo, bir hesap makinesi ve iki dolma kalemi herhangi bir mantık açısından yorumunun yapılamıyacağını söyleyen Boran arkadaş, ancak, sosyalist devrimcilerin örgüt disiplini içinde sosyalist partiyi ve hareketi rayına oturtma çabalarının başarıya ulaşacağını anlayan MDD'cilerin anti - sosyalist öfkelerinin depreşmesiyle azgınlaştıklarını ve ipe sapa gelmez tutarsızlıklarına bir de gasp eklediklerini değinerek; sosyalist mücadelemizin gelişmesi onları yok edecektir dedi.

Onların bizi çekmek istedikleri ve burjuvazinin gülerek seyredeceği bir oyuna gelmek demek olan MDD'cilerin anarşist saldırılarına aynısıyla karşılık vermenin sosyalistçe davranış sayılmayacağını da belirten Boran arkadaş, sosyalistlerin düşmanla savaşacağı alanı ve zamanı kendilerinin saptayıp ve ancak kendi verecekleri kararla savaşmaları gerektiğini anlattı, küçük burvuja anarşisti, burjuva uzantısı likidatör - provakatörlerin bu oyunlarına da düşmeyeceğiz, dedi.

KAHROLSUN BURJUVAZİNİN MDD OYUNU,

YAŞASIN İŞÇİ - KÖYLÜ - ÖĞRENCİ - GENÇLİĞİN EMPERYALİZME KARŞI SOSYALİZM İÇİN MÜCADELESİ,

YAŞASIN TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI,

YAŞASIN TİP.

MDD cilerin demok

13 Eylül 1970 pazar günü burjuvazi Türkiye İşçi Partisine karşı taşlı sopalı bir saldırı daha tertip'edi. TİP Ankara il kongresi MDD'ciler tarafından basılmak istendi. Merkez Yürütme Kurulu (MYK) nun "Kongrelere delegelerden, üst kurul üyelerinden ve görevlilerden başkası katılamaz "yolundaki kararını bildikleri halde, parti üyesi olmayan MDD'ciler içeriye zorla girmek istediler. İlginç olanı, il kongresi de'egesi birkaç MDD'cinin kongre öncesi bu saldırıyı ilân etmeleriydi. Bunlar bir hafta önceden "Kongreyi yaptırmayacağız, dağıtacağız, basacağız" şeklinde ötmeye başlamışlardı.

Bu beyler içeriye zorla girmek istemelerine şu gerekçeyi gösteriyorlar: "Kongre daha demokratik olacakmış," Parti kongrelerinin herkese açık yapıldığı İstanbul İl, İzmir merkez ilçe, Çankaya ilçe kongrelerinin ne kadar demokratik (!) yapıldığını herkes hatırlayacaktır.

Burada, kimlerin kongrelerin açık yapılmasını istediklerine bakalım :

1 — MDD'ci likitatörler - Bunlar açık kongre isteği ile aslında kongrelere "zorbalığı", provakasyonu sokmayı kastediyorlar.

2 — Küçük burjuva sosyalistleri - Bunlar da Parti içindeki ajanları görmemezlikten gelmekte, Partinin durumunu, örgütlenme ve propaganda meselelerini anlayamadıklarından "açık kongre olsun, emekçi halkımız dinlesin" diyebilmektedirler.

Anti - Parti propaganda yapmaktan anti - Parti parlamentoculuğuna kadar türlü çeşitli eylemlerinden sonra bu adamların MYK nın emirlerine uymaları beklenemezdi zaten. Bunlar son olaylarla iyice belgelendi ve Parti dışına sürüldüler. Artık aklı başında hiçbir Partili, Partisine düşman bu adamlara tarafsız bir tutum takınamaz.

PANAROMA _ PAZAR GÜNKÜ OLAYLAR

I — Ankara il kongresinin basılmaya çalışılması :

İçeri girebilseler kongreyi yaptırmıyacak olan Parti ile ilgisiz bu adamlar ve Parti içindeki muttefikleri, kapı önünde demokrasi üzerine nutuklar attırıyorlardı. Dikkati çeken bir şey de, bu adamların Parti kongrelerini basmak üzere top'adıkları gücün gittikçe azalması idi.

Kendilerine • MYK nun kararı (bilmelerine rağmen) hatırlatıldı. Verdikleri cevap her zamanki hezeyanlarından farksızdı: "biz devrimciyiz, içeri gireriz. Giremezsek buradan ölünüz çıkar, bir avuç oportünist kongre yaptırmayız." İşte buna akıl sır ermez, "tabandan kopuk bir avuç oportünist ve de revizyonist klik" doğrultusundaki sosyalistler bunca kongreleri kazanıyorlar. Ve Ankara ilk kongresinde bu yöneticileri desteklemek için Antep'ten, Eskişehir'den, İzmir'den, İstanbul'dan, Kocaeli'nden, Hatay'dan, Zonguldak'tan birçok Partili koşup, TİP'nin sahipsiz olmadığını MDD'cilerin yüzlerine haykırıyorlar.

Partililer, A.P. militanlarının ve Türkeş komandolarının TİP kongrelerine saldırmayı neden bırakt klarını bir kere daha anladılar. Çünkü onlara hacet yoktu. "Taş toplayın" emriyle harekete geçen MDD'cilerin aslında gerici saldırganlara parmak ısırtacak mücahitler olduğu görüldü. Ve hatta Partililer faşist saldırganlarca bir adamın kollarından ve bacaklarından tutu'up hayalarına tekme atıldığını ilk defa gördüler.

MYK üyesi Nihat Sargın yüzüne yediği muşta ile yaralanmış bir halde kongreyi idare ederken şu hatırlatmayı yaptı: "Eskiden faşistler, komünistler Moskovaya", diyorlardı, şimdi MDD'ciler oportünisler Moskova'ya" diyorlar, arada bir fark yok.

BU BİR İHANETTİR

MUSA ALP

Ülkem'zi bir ahtapot gibi saran emperyalizm ve onun işbirlikçisi burjuvazinin, devrimci cepheyi çökertmek için elinden geleni yaptığı kuşkusuzdur.

Devrimcilerin karşısına gerici güçleri d'kızıcleri başarısız'ıkla sonuçlanınca, bu kere devrimci kılıklı yeni b'r "dost'a" itti'ak ettikleri görülüyor. Bu işbirlikçi "dostu" devrimci kamuoyuna teşhir etme zamanı gelmiştir sanırım.

Kimdir bunlar?..

— Kızılaydaki hareketlerle devrim olacak sananlar,

—Üniversite'deki pırtırtıyı, halka 'işte devrimcilik budur' diye gösterenler,

—Ajan - provakatörlerin aleti olarak üniversite özerkliğini baltayanlar,

— Hani şu "sosyalist Türkiye"-yi yasaklayıp, "bağımsız Türkiye" diye bağıranlar,

— Kılıkları ile devrimcilik yapanlar,

— "Devrimci eylem yapıyorum" diye işçileri DİSK'ten istifa ettirenler,

Evet bunlar MDD'ciler!

Düşünebiliyor musunuz?

Anarşizmi devrimcilik sananlar, bu kere de işçi ve köylünün, tüm emekçilerin yegane ümidi olan Türkiye İşçi Partisine ve onun yan örgütü olan Sosyalist Gençlik Örgütüne ve EMEK dergisine saldırdılar.

Aldıkları görev, işçi örgütünü ele geçirip tahrip etmekti. Bunu yapamayınca işçi örgütü genel başkanına saldıran ve örgütü yağma eden , hırsız kişilere ve güçlere zamanı gelince, elbetteki, bu ülkenin çilekeş insanları olarak sözümüz olacaktır.

Cunta hayalleriyle, sara nöbeti içinde sayıklayanlar, uyandıkları zaman borç hanelerinde 13 Eylül'ün yazılı olduğunu göreceklerdir.

Utanırlar mı acaba

Sanmam. Zira faşistlerin utandıkları görülmemiştir de..

ratik mücadelesi

II — TİP Genel Merkezinde verilen demokratik mücadele :

Kongreye yaptıkları saldırıyı yüzlerine gözlerine bulaştıran ve sayıları azalan MDD'ciler, histeri çığlıklarıyla Genel Merkeze gittiler. Burada verdikleri "demokratik" mücadele sırasında Genel Başkan Şaban Yıldız'a, MYK üyeleri Sadun Aren ve Şaban Erik'e saldırmaktan çekinmediler. MDD'ciler Genel Yönetim Kurulu üyeleri Savaş Al ve Atilla Aşut'u da, erkekçe, bire karşı yirmi olarak dövdüler. Bu arada, demokratik mücadele, devrimci gaspa döndü ve dört daktilo makinesi, bir hesap makinesı, bir teksir makinesi, bir telefon ve bir çuval evrak alınıp götürüldü. Bizleri şaşırtan, herkesin bilmediği bir yerde bulunan bir daktilo ile bir hesap makinesını bu adamların nasıl elleriyle koymuş gibi bulup a'dıkları oldu. Söyle ki, Genel Merkezdeki bunca dolabın arasından bir tek bunların saklı olduğu dolabın kapısı kırılmıştı.

MDD'cilerden evvel, TİP Genel Merkezine saldırı hazırlıklarında olanlar vardı. Ancak o günlerde bu gerici saldırganlar sosyalist militanların Partiyi savunmak üzere toplandıklarını öğrenince saldıramamışlardı. Simdi düşünüyoruz, onlar da MDD'ciler gibi meydanı boş bulsalardı yaptıkları ne kadar farklı olacaktı?

III — SGÖ ve EMEK ile yapılan mücadele :

MDD'ciler her halde, "devrimci mücadele süreklidir" deyip, soluğu SGÖ'de aldılar. Kapı kırıldıktan sonra yapılanlara bakalım: Üzerinde LENİN'in resimleri bulunan EMEK ve Gençlik Dergileri yırtılıp yerlere atılıyor; sandalyeler, masa, bir kaç kül tablası kırılıyor; 'Yaşasın Emperyalizme Karşı Sosyalizm İçin Dövüşen İşçi - Köylü - Öğrenci Gençliğin Mücadelesi' yazılı karton afiş yırtılıyor; bir daktilo makinası tahrip ediliyor ve alel acele (sanki arkalarından kovalayan varmış gibi) ne kadar tahribat yapılabilirse o kadarı yapıyor.

IV — MDD - Polis elele, hangi cephede?

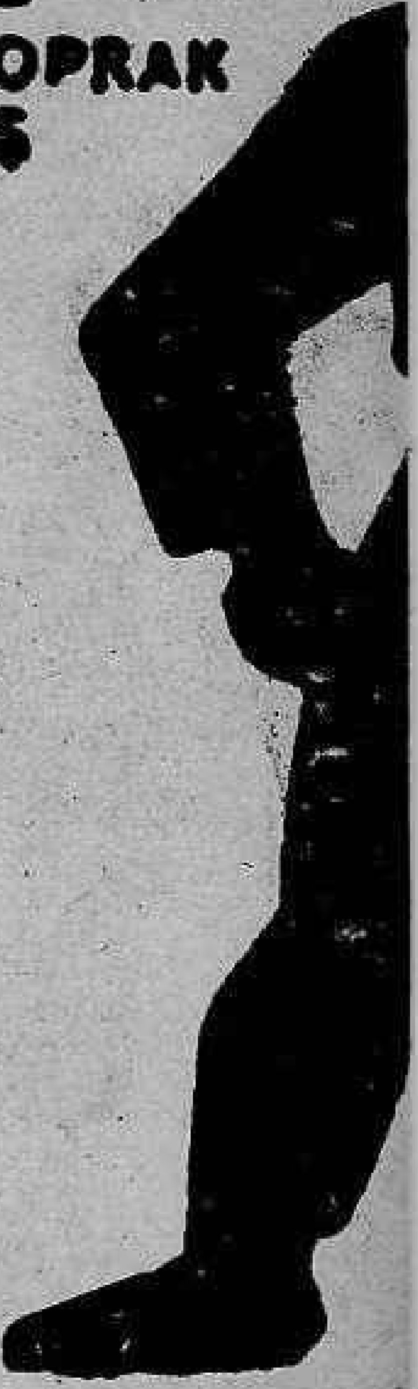
Millî Cephe yaygaracılarının polisi mi milli cepheye aldıkları, yoksa kendilerinin mi polis cephesine dahil oldukları üzerine kesin kanı vardır ve bu konudaki kanıyı be gelen olaylar sosyalist mizahı zenginleştirmiştir.

Bunların burjuvaziyle işbirliği içinde olduklarına bir örnek verelim: TİP Genel Merkezine saldıranların ad ve adresleri bellidir. Savcılık bu kişilerin ad ve adreslerini bitmektedir, ama hepsi ortalıkta, aynı bir zamanlar Parti kongrelerine, toplantılarına, mitinglerine saldıran, ad ve adresleri bilinen AP militanları ve faşistler gibi, burjuvazinin güvenlik kuvvetlerinin himayesinde ortaklıkta, ellerini, kollarını sallayarak dolaşmaktadırlar. Bu durum, kimin burjuvazinın himayesinde ve onunla işbirliği içinde sosyalist hareketi boğmakla görevli olduğunu apaçık ortaya koymaktadır.

Burjuvazinin açık ve kapalı saldırısı Türkiye İşçi Partisi saflarını daha sıklaştırmakta, Parti üyelerini daha mücadeleci kılmaktadır. Türkiye İşçi Partisi, kurulduğundan bugüne kadar burjuvazinin Bursa'da, Akhisar'da, Fatsa'da, Sincan'da.. açık saldırılarını göğüsleyerek bugünlere geldi, Bugünden sonra ise, kapalı ve MDD adıyla başlattığı yeni saldırıyı da, göğüsleyerek sosyalist mücadelenin zaferi için işçi ve emekçi sınıfları örgütleyip harekete sokmak işine daha güçlü olarak devam edecektir. MDD likidasyon hareketi bunu önleyemez.

KAHROLSUN MDD - POLİS - İŞBİRLİĞİ!

YAŞASIN SOSYALİST MÜCADELENİN ÖNCÜSÜ TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ!

TİP'de Bilimsel Sosyalizm Egemen Olacaktır

Yurdumuzda işçi sınıfının sosyalist hareketi oportünizme karşı mücadele içinde güçlenmekte ve arınarak çizgisine hergün biraz daha fazla oturmaktadır. Dün, burjuva parlemantarizmini devrimci mücadeleye tek yol olarak öneren Aybar revizyonizmi çökertildi ve sosyalist saflarda bir daha etkinlik kuramayacak şekilde tasfiye edildi. Bugün ise, küçük-burjuva heyecan ve sabırsızlığını eylem kuralı edinmiş avantüristleri, proletaryanın çıkarlarını burjuvaziye satan kuyrukçuları, işçi hareketini bölen provakatörleri ve polisleri içinde barındıran M D D çizgisi ile mücadele edilmektedir. Bu mücadele de mutlaka ilki gibi, işçi sınıfı ve onun öncü militanlarının zaferi ile sonuçlanacak, işte o zaman yurdumuzda sosyalist mücadele bir üst düzeye geçecektir.

Millî kurtuluş savaşı veren ya da verme potansiyeli taşıyan az gelişmiş ülkeleri, dünya devrimci hareketinin temel gücü sayan, ülke içi devrimci mücadeleyi "köylerden şehirleri kuşatma" formülüne bağlayarak köylü üğü ana devrimci güç sayan görüş, dünya işçi sınıfı mücadelesine sokulmuş bir hançerdir. Savundukları tez en iyi kanıttır:

Dünya çapındaki ana çelişkinin, emperyalizm ile millî kurtuluş savaşları veren az gelişmiş ülkeler arasında olduğunu

söylemektedirler. Buna bağlı olarak, dünya devrimci gücü, millî kurtuluş savaşı veren halklar olmaktadır. Onlara göre, kapitalist ülkeler proletaryasının ve hele dünya sosyalist sisteminin, devrimci hareketler üzerinde belirleyici bir etkinliği yoktur. Bu tezin, dünya proletaryasının tarihsel misyonuna, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı mücadelesine ve en önemlisi dünya sosyalist sistemine karşı işlenmiş bir suç olduğu ortadadır. Bir yanda kapitalizmin dünya çapında üretim tarzı haline gelmesi, hatta emperyalizm aşaması ile birlikte yıkılış sürecine girmesi ile, öte yanda sosyalizmin milyonlarca insanın yaşadığı canlı bir gerçek durumunu alması, emperyalizm (kapitalizm) ile sosyalizmi dünya çapındaki ana çelişki durumuna getirmiştir. Buna bağlı olarak da, dünya devrimci gücü, başta uluslararası işçi sınıfı ile onun temel ürünü olan dünya sosyalist sistemidir ve bilimsel sosyalimle, beraber yürüdüğü ölçüde millî kurtuluş mücadelesi veren halklardır. Dünya ölçüsünde çatışan iki temel unsur, uluslararası kapitalizm ile sosyalizm iken, dünya sosyalist sisteminin, emperyalizme karşı yürütülen devrimci yığın mücadelesi içinde belirleyici bir yere sahip olmadığını ve hatta bağımsız bir rol dahi oynamadığını söylemek, devrimci mücadeleyi baltalamaktır. Hele emperyalizme kar-

Nihat Akseymen

şı mücadelede bugün en temel güç olan, en iyi sınıf örgütlerine, dünyanın en önde gelen ekonomik, askerî ve politik aygıtlarına sahip olan sosyalist sisteme "emperyalist", "kapitalist" diyerek saldırmak, sosyalist sistemin ve uluslararası proletaryanın yürüttüğü sosyalizm mücadelesini bilerek bölmektir. Ay-

nı zamanda, uluslararası işçi sınıfı mücadelesi ile millî kurtuluş hareketlerinde var olması gereken doğal ittifakı da bölmek anlamına gelir. Bu da ağırlık verdikleri millî kurtuluş hareketlerini zayıflatır.

Görülüyor ki, *birinci olarak,* bu tez, dünya sosyalist sisteminin emperyalizm karşısındaki bütünlüğünü, bu sisteme yönelttikleri emperyalist kapitalist suçlamaları ile baltalamaktadır. *İkincisi,* kapitalist ülkeler proletaryasının, emperyalist sömürüden pay aldığını, uyuştuğunu söyleyerek, bu ülkelerdeki devrimci proletarya mücadelesini küçültme, zayıflatma amacı gütmektedir. *Ve nihayet,* uluslararası işçi sınıfı mücadelesinin doğal müttefiki olan millî kurtuluş hareketlerini, bu mücadelenin karşısına koyarak da, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika halklarının savaşını zayıflatmaktadır.

Ülkemizin içinde bulunduğu sosyo-ekonomik gelişme aşamasını dikkate almadan MDD staretejisini öneren ve bu staretejiyi uygulamak için sosyalist ve kurtuluşçu güçler arasında bozgunculuk yapan bu oportünist akım, önceleri kasıtlı yaratılan kasıtlı kavram nihilizmi ile, "ajan" "satılmış" gibi polis taktiği saldırılarla, Aybar revizyonizminin parti yönetiminde olmasından da yararlanarak, özellikle şövenizm ve sabırsızlık gibi küçük - burjuva eğilimleriyle yoğrulmuş olan öğrenci gençlik çevrelerinde yayıldılar. Sonra da bu kesimden topladıkları güçlerle TİP'i ele geçirmek için saldırılarını yoğunlaştırdılar. Ama toz duman ortamın militanlar üzerinde yarattığı tedirginlikten yararlanıp, bir oldu bitti ile partinin, parti dışından ele geçirilemiyeceği çabuk anlaşıldı. Çünkü, savrulma döneminin tahlilini hemen ve doğru bir şekilde yapan sosyalist devrimciler, Aybar revizyonizmini tasfiye etmişler ve her çeşit saldırıya karşı, partinin öz sahipleri olarak saf tutmuşlardı. Bundan sonra MDD oportünizminin TİP'e saldırıları çok daha şiddetlendi. Türkiye'nin sosyalist örgütünün kongreleri basılmaya başlandı. - Bu arada, değirmene su taşıyan kollardan birini kurutmak için SGÖ'de basıldı - Ne var ki, bu saldırıların amacı artık TİP'i ele geçirmek değil yıkmaktı. *Bugün, artık, her çeşit sapmayı içinde barındıran oportünist MDD'ciliğin TİP'e saldırısı ele geçirmek için değil yıkmak içindir.*

Böylece TİP iki yönlü saldırıya hedef olmaktadır. Bir yanda likidatörler - parti yıkıcıları, öte yanda burzuvazi. Burjuvazinin saldırısı çok daha kabaca ve bildik biçimlerde yürümektedir. Çeşitli il örgütlerinin yöneticileri sudan gerekçelerle tutuklanmakta, bazı yerlerde taşlı sopalı saldırılar düzenlenmekte, son büyük İşçi Direnişinde olduğu gibi TİP örgütlerine polis sokulmakta, yetkili ağızlarca en büyük tehlikenin TİP'ten geldiği söylenmekte ve nihayet meclislerde TİP'in kapatılması önerileri, hatta kapatılacağı tehditleri savrulmaktadır. Öyleyse;

Bu ikili saldırıyı kolaylıkla savuşturmanın tek yolu vardır: Bilimsel sosyalizmi temsil eden TİP Merkez Yönetimini güçlendirmek.

TÜRKİYE SOSYALİZMİNİN BUGÜN EN ÖNEMLİ SORUNU, DOĞRU ÇİZGİ ÜZERİNDEKİ TİP YÖNETİMİNİ GÜÇLENDİRMEKTİR.

Dünyanın her yerinde olduğu gibi, yurdumuzda da, işçi sınıfımızın tarihsel görevini yerine getirerek, tüm emekçi yığınlarla birlikte, sömürüden arınmış bir düzen kurabilmesi, onun politik partisinin eylemi ile belirlenecektir. Çünkü işçi sınıfının partisi, işçi sınıfının sadece bir parçası değil, onun yöneticisidir, öncüsüdür. Çok çeşitli yönlerden verilmekte olan mücade-

leleri birleştirir, denetler, hedeflere yöneltir. Yani işçi partisi, işçi sınıfının beynidir.

Dünya devrimci pratiği göstermiştir ki, oportünizmin bütün çeşitleri, son tahlilde partinin yönetici rolünü inkâra yöneliktirler. Türkiye sosyalist hareketinde de aynı sapmalar vardır. sağ ve sol oportünizm, birbirlerinden çok ters noktalarda oldukları halde, burjuvaziye karşı tek yoldan mücadeleyi önererek, işçi sınıfının politik partisinin örgütlenmesine gerek olmadığı noktasında ve bir de partinin yönetici rolünü inkârda birleşmektedirler. /Çünkü bütün mücadele araçları yerine bir tekini kullanmak, değişik mücadele araçlarını denetleyecek bir parti örgütünü gereksiz kılar. Sadece o tek yolun gerektirdiği örgütlenmeyle yetinilir./ Tek bir mücadele yöntemi saptamak ve buradan giderek partinin yöneticiliğini yok saymak, gerçekte yığınları aktif eyleme sokmaktan vazgeçmek demektir. Yığınlara duyulan güvensizlik, kitle hareketi fikrine ve bu hareketin yaratacağı eylem biçimlerine karşı çıkmayı getirmektedir.

Küçük - burjuvazinin alt kesimlerinde, son yıllarda yoksullaşma sürecine girmekten ileri gelen huzursuzlukların arttığı, işçi hareketlerinin /hızla örgütlenmelerini sağlıyacak şekilde/ çok yoğunlaştığı ülkemizde, işçi sınıfı partisinin yönetici rolünü *inkârın objektif koşulları* da ortaya çıkmaktadır. Olayların objektif gelişmesiyle, ya da bilinçli olarak yürütülen bir politika sonucu, bir takım örgütler şu ya da bu oranda devrimci bir rol oynamaktadırlar. Çeşitli gençlik örgütleri ile devrimci sendikalar buna örnek verilebilir. Çeşitli yığın ögütlerinin geçici ve nisbî olarak oynadıkları bu devrimci rol, işte TİP'in yönetici rolünü inkâr için oportünizme cesaret vermektedir. Bir örnek, gerekirse, TDGF Genel Başkanı *Atillâ Sarp*, 19 Mayıs 1970 günü televizyonda: "Gençlik siyasî partilerden bağımsız olmalıdır, ancak böyle olursa gençlik çok daha iyi işler yapabilir" demiştir. Bu yaklaşım hem sosyalist anlamda gençlik meselesi içinde oportünizmin çoktan deşifre edilmiş biçimidir, hem de bu yolla işçi sınıfı partisinin her cephede verilen mücadele içindeki yöneticiliğinin inkârını getirmektedir. Son "Büyük İşçi Direnişi" de mutlaka sendikaların önemini abartıp, politik partinin rolünü azaltma yolunda, bu türden oportünist görüşleri çoğaltacaktır.

Oysa çok açıktır ki, çeşitli demokratik - yığın örgütlerinin güçlenmesi ve toplumda şu ya da bu oranda devrimci rol oynaması, işçi sınıfının öncü müfrezesinin rolünü azaltmak bir yana, bu yöneticiliği kesinlikle zorunlu kılar ve partiye çok daha büyük görevler yükler. Yığın hareketleri genişleyip yaygınlaştıkça, teorik bilincin, örgütlenmenin ve politik meselelerin önemi görülmemiş şekilde artar. İşçi sınıfı partilerinin gerçek eylemleri işte bunlarla birlikte yükselir. Ve Türkiye'de yığın hareketleri çok geniş boyutlara ulaşmaktadır. Öyleyse;

Yükselen yığın hareketlerini, öncülük misyonuna yaraşır biçimde hedeflere yöneltebilmek için yapılması gerekli şey, TİP örgütlerinin işlerliğini tekrar sağlamaktır.

Bütün partililer, Aybar revizyonist yönetiminin yarattığı savrulma döneminin ardından tekrar ve çok daha sosyalist temeller üzerinde gelişmekte olan disiplin anlayışını, bilinçli katkılarla hızlandırmalıdırlar. Bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu edinmiş parti dışı her örgüt, her organ, her topluluk bu bilinçle çalışmalarını yürütmelidirler. Partinin öncülüğünü, yöneticiliğini ve bu rolü kendinde somutlayan Genel Merkez yönetimini her alanda güçlendirmeye çalışmalıdırlar.

Bu nokta da, parti dışı örgüt, organ ya da topluluklarda belirmesi çok mümkün "bağımsızlık hastalığı ile savaşmak gerekecektir. Küçük - burjuva düşüncesinin belirtisi olan bu hastalık genellikle kendi yaptığı işi sosyalizmin en önemli sorunu görmekten ileri gelen dar kafalılığın ürünüdür. Güçlerimizin dağınık kalmasının, yerine konamayacak kayıplar verdireceği bu dönemde, bu çeşit liberalist belirtilerin zararı da çok büyük olur. Çünkü şurası kesindir, bugün en önemli sorun ne odur nede budur, sadece ve sadece TİP'dir. Bu öteki meseleler, gerçekte TİP'in bilimsel sosyalistlerin örgütü olma mücadelesine katkılar yapma araçlarıdır. Böyle kabul edilmek gerekir.

Sosyalist mücadelenin her evresinde ama özellikle içinde bulunduğumuz dönemde bilimsel sosyalizmin yurdumuzdaki savunucuları olan sosyalist devrimcilerin en yüksek politik merkezden hedeflere yöneltilmeleri gereği vardır. Bu nedenle, bazı guruplarda, zaten belirmiş olan ve bazılarında ise belirmesi çok mümkün olan bağımsızlık duygu ve davranışları kesinlikle önlenmelidir. Bunun yolu ise "saflar ici eleştiri" uygulamak ve hastalığı teşhirdir.

Öyleyse;

BURJUVAZİNİN VE MDD OPORTÜNİZMİNİN SALDIRILARINI PARÇALAYIP EZMEK İÇİN... YÜKSELEN YIĞIN HAREKETLERİNİ ÖNCÜLÜK MİSYONUNA YARAŞIR BİÇİMDE HEDEFLERE YÖNELTEBİLMEK İÇİN.. YAPILMASI GEREKLİ ŞEY, TİP ÖRGÜTLERİNİN İŞLERLİĞİNİ TEKRAR SAĞLAMAK BU YOLDA PARTİ İÇİ YADA DIŞI BAĞIMSIZLIK EĞİLİMLERİ İLE MÜCADELE ETMEKTİR.. BUNUN DA YOLU TİP GENEL MERKEZ YÖNETİMİNİ GÜÇLENDİRMEDEN GEÇER.

Türkiye sosyalist hareketinde, bugün, bundan daha önemli bir başka mesele yoktur.

— Yaşasın Kapitalizme ve Tüm Gericilere Karşı Dünya İşçi Sınıfı Mücadelesi,

— Yaşasın Türkiye'nin Sömürüden Arınmış Bir Düzen İçin Mücadelesinde Öncü Türkiye İşçi Partisi.

"Bu yazı, TİP Genel Merkezi, TİP Ankara İl Kongresi, EMEK DERGİSİ ve SOSYALİST GENÇLİK ÖRGÜTÜ'nün, MDD ciler tarafından basılmasından önce kaleme alınmıştır."

geçmişte bugün

tarih bir aynadır kendine tut MDD'ci

Kırk kadar harami, TİP Genel Merkezini bastılar ve bir kısım eşyaları çaldılar. Eğer ortada, bu meczupların sosyalistlik iddiaları gibi bir garabet olmasa, olayın fazla garipsenecek yanı kalmaz. Ama, hem fevkalbeşer sosyalist olacaksın, hem de sosyalist partiyi basıp, eşyalarını çalacaksın! Bu, mümkün mü? Bu olayı nasıl açıklamalı?

DEVRİMCİ HAREKETİN SAFRA ATMASI...

Devrimci hareket, sıhhatli bir raya oturma sürecine girince, bünyesindeki safraları atar. Ve tabiidir ki, safraların tepkisiyle karşılaşır. TİP Genel Merkezinin haramilerce basılıp soyulması bu safra atma olayının bir tezahürüdür.

TARİHTEKİ ÜNLÜ SAFRALAR...

Tarihte ünlü safralar mevcuttur. Meselâ, bir Musso'ini, dünyanın altını üstüne getiren iki kaçıktan biri ,tipik ve son olay karşısında üzerinde önemle durulması gereken tarihî bir örnektir.

ATESLİ SOSYALİST MUSSOLİNİ

Mussolini'nin yetişme çağlarında, sosyalizm, İtalya'da genç halk kitlelerinin ilgisini çeken, çok yaygın, çok etkin bir güçtü. Sosyalizm kimi etkilememiştir ki! Mussolini de ateş'i bir sosyalist oldu. Göründüğünün aksine, ödlek, zayıf ve kararsız olan Mussolini, satıhta kalan, düzensiz kültürüyle, hareketli, palavracı ve gösterişli yanlarıyla bizim haramilere çok benziyordu. Yani, bu demektir ki, sosyalist olmayan (bugünün di'iyle söylersek, MDD'ci) unsurları sinesinde barındırıyordu.

Hareketli günler, tutuklanmalar, hapse girmeler, bütün bunlar göze batmak için çırpınan Mussolini için bulunmaz fırsatlardı. Ateşli Musso'ini çabucak parladı. Birçok sosya'ist gazetede yazılar yazdı, yazı kurullarında görevler aldı. Kongrelerde çektiği nutuklarla, sosyalistler arasında büyük ün sağladı. Çok geçmeden ve daha 30 yaşına basmadan parti yürütme kuruluna alındı. Partinin gazetesi "Avanti - İleri"nin başyazarlığına getirildi. Gene çok geçmeden, partiden atıldı!

Hikâyenin gerisi ma'um. İplerini kopardıktan sonra, sosya'izmin denetimi kalkınca, üzerinde iğreti taşıdığı sosya'istlik atılınca, ferahlayan bütün anti - sosyalist unsurları özgür gelişme imkânı buldu. Devrim adına (başka bir şey adına iş yapmamıştır), en sağcı unsurlarla birleşti, sermayenin gözde adamı oldu, onlardan tam destek gördü (bu satırları yazarken sanki bugünleri yaşıyor gibi oluyor insan). Faşist aksiyon ekipleri Kara Gömlekler, sosyalist partinin gösterilerini ve toplantılarını bastılar. Sermayenin güvenini kazanarak, onu temsil etmek üzere iktidara getirildiler. 1 Mayıs bayramı kaldırıldı, işçi kitlelerinin muhalefetine son verildi, işçi ücretleri durmadan düştü... tencere yuvarlandı, kapağını bu'du, Hitlerle birlikte insanlığın başına belâ kesildiler.

HİKÂYE-İ HİTLER, YAHUT SOSYALİZMİN MUKALLİDİ...

Sosyalizmin gücü, düşmanlarını bile onu taklit etmek zorunda bırakır.

Hitlerin zuhuru, "sosyalizme doğru bir adım" olarak niteleniyordu. Partiye Nasyonal-Sosyalist Alman İşçi Partisi adı verildi. Sermayeden tam destekli bu parti, bu yanıyla olduğu gibi, yapısını oluşturan toplum dışı, manen ve maddeten düşmüş her çeşit subay, sefih üniversiteliler, çökmüş asiller, ümitsiz küçük - burzuvalar, sahte maceracılar, siyasî katiller, haydutlar, hırsızlar, sapıklar ,salaklar çorbasıyla da ipini koparanın doluştuğu bizim "millici" haramilerin takımına benziyordu.

SOSYALİZM DÜŞMANLARI KİMLERDİR, SOSYALİSTLERLE NASIL MÜCADELE EDERLER?...

"Geçmişi unutanlar, onu yeniden yaşamaya mahkumdurlar" denir. Hitler ve Mussolini tipleri bugün aramızda bulunmaktadır ve bol sayıda mevcuttur. İki faşistin hikâyesinden dersler çıkarmak zorundayız. Son olay, bizler için uyarıcı olmalıdır. Sosyalist hareket, en devrimci, en yiğit kişileri yarattığı gibi, bu hareketin safraları arasından neler çıkabileceğini de tarih göstermiştir.

Tarihteki ünlü safralar ve mukallitler, görevlerini başardılar. Sosyalizmin en büyük düşmanı oldular.

Bugün, başlarında, ömrünü devrimcileri ihbara hasretmiş, bunu mektupçulukla yaptığı için tarihe belki de "mektupçu" olarak geçecek bir ihbarcı, tohuma kaçmış bir oportünist bu'unan bu hainler takımı, "ördeklerden bir filo, bir de kazdan amiral", proleter devriminin en sadık düşmanlarıdırlar. Sosyalist hareket, cömezlerinden çok, başlarındaki bu hainden hesap soracaktır ve şüphesiz HAİN BELLİDİR.

Hitler'in sonu malum. Halk kitleleri Musso'ini'yi öldürdüler, zarif bir şekilde narin bacaklarından astılar. Düzeni so'dan savunan sermayenin yedek güçlerine hatırlatırız.

Nuri Kâmil

GÖREVİMİZ SENDİ

Yoğunlaşmış bir sosyal güç olan sermaye karşısında, çalışma gücünden başka, yaşama olanağı olmayan işçilerin tek sosyal gücü, onların nicel sayılarıdır. İşçilerin toplam sayıları ile yakından ilgili olmakla birlikte bu sayısal güç ancak bu toplamın *bütünleşmesi ile* etkinlik kazanır. Bu nedenle işçiler tek

sosyal güçleri olan nicel sayılarını bölmemek için kendi aralarındaki yapmacık ayrım'ara kapılmadan - ki bu ayrılıklar çoğu kez bu bütünlüğe engel olmak için yaratılır - işverene karşı, ortak mücadelelerini yürütme kaçınılmazlığının doğal bir sonucu olarak örgütlenirler. Bu örgütlenme işçilerin birliklerini ve eylemlerinin bütünlüğünü sağlar ki bu neden onların nihai amaçlarının eşiği, ekonomik mücadelesinin plâtformu meslekî kuruluşlar olan sendikaları doğurur.

Kapitalizmin gelişmesinin başlangıcında, bu uğraş salt ekonomik haklar içindi. Ondokuzuncu yüzyılın "ilkel liberalizm" döneminde bu tür eylem kaçınılmaz ve zorunlu idi. Sendikalar yine bu dönemde, işçilerin dağınık ve güçsüz durumuna son verip ilk sınıf gruplaşmalarını gerçekleştirerek işçi sınıfının ilk örgütlenme merkezleri oldular. On dokuzuncu yüzyıl başlarından başlıyarak açıkça görülmeye başladı ki, kapitalizm insanlığın sorunlarını burjuva düşünürlerin çeşitli yöntemlerle göstermeye çalıştıkları gibi çözen sihirli bir yol değildir. Bu gerçek, kapitalist düşünceye karşı kuramsal ve eylem alanında karşı çıkışların hızla güçlenmesini getirdi. O günlerden başlayarak sendikalar ve işçi sınıfı sınırlı burjuva demokrasisinden mücadeleleri sonunda bir çok tavizler koparmıştır. Günümüzde ise artık sendikalar sermaye ile olan yerel ve günlük mücadelelerinde boğulup kalmamalı, ücretli kölelik sistemi olan kapitalizmin tümüne karşı, etkin bir mücadele gücüne sahip olduklarını anlamalıdırlar. Genel politik ve sosyal hareketlerden uzak kalmadan kendi temel amaçları dışında sendikalar, işçi sınıfının en geniş çıkarları açısından *tüm kurtuluşu* için örgütlenme merkezleri olduklarını bilmelidirler. Ve sendikalar dışındakileri saflarına katarak ilerici her türlü sosyal ve politik, hareketleri desteklemeli, fiilen katılmalıdırlar. Bu anlamda bir mücadeleleyle devrimci bir araç, bir yan örgüt olabilme niteliğini gösteren sendikalarda doğaldır ki, devrimciler bütün güçleriyle çalışmalıdır. Bu yolda olan sendikalar kadrolarını, ana örgüt ve diğer yan örgütlerin kadrolarıyla da besledikleri̇nde, genel çalışma yapısı bakımından öz olarak bağımsız ama, eylem bütünlüğü içinde çalışan devrimci sendikalar haline gelirler.

Yalnız şu kesinlikle göz önünde tutulmalıdır ki, ekonomik mücadele için işçi örgütleri, içinde sosyalistlerin aktif olarak, görev aldıkları örgütler olsalar dahi mesleki niteliklerini korumalıdırlar. Bu nedenle de sendikalar yığın örgütleridir. Ve yan örgüt olma işlevini yerine getirirler. Sendika üyelerinin yalnızca sosyalistlerden olmasını istemek sol, sapmadır, sekterliktir. İşverene ve iktidara karşı mücadele vermek için birleşmek gerektiğinin bilincine varmış olan her işçi bu örgütlere girebilmelidir. Bu örgütler ne denli geniş tutulursa, sosyalistlerin de yığınlar üzerindeki etkileri, o de-

KALARDA ÇALIŞMAKTIR!

rece güçlü olur. Ve yığınların örgütlenmesi, eğitilmesi, giderek ilerde bu işçilerin parti kadrolarına kazanılması, ancak bu şekilde mümkün olur. *'Dünyanın hiç bir yerinde işçi sınıfının gelişmesi, sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfının partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez.' (1)*

"Sendikaların gerici eylemlerinden ötürü onlardan uzak durmak, oralarda çalışmayı reddetmek, büyük bir hatadır. Bu hata açıkça işçi sınıfının en geri yığınlarını eğitme, aydınlatma ve kendi mücadelelerine çağırma görevinden ve sorumluluğundan kaçmak anlamını taşır. Gerici de olsa işçilerin sendikaları terketmelerini önermek bu yolda çalışmak, onların tek sosyal gücü olan nicel sayılarını bölmek güçsüz düşürmektir ki, buna her halde ihanet adını vermek gerekir.

Biz mücadeleyi, işçi aristokrasisine karşı mücadeleyi, işçi yığınları adına, bu yığınları kendi tarafımıza kazanmak için yaparız: İşçi sınıfını kendi tarafımıza çekmek için oportünist ve sosyal şöven liderlerle savaşırız. Bu kadar açık ve belli bir ilkel gerçeği görmemek saçmalık olur. Sendika yönetici çevrelerinin gerici ve karşı devrimci eğilimlerinden ötürü sosyalistlerin, sendikalardan çıkmaları gerektiğini ve sendikalarda çalışılmaması sonucuna varan ve kendi keşifleri olan İŞÇİ ÖRGÜTLERİ kurmaya kalkan "SOL" Alman sosyalistleri işte bu hatayı işliyorlar.

Sendikalar meslek örgütleri olmak açısından meslekdar görüşlülük içinde partiler ve politika üstü örgütler olarak kalma eğilimi gösterirler ve bu yüzdendir ki, gerici - tutucu tavırlar takınırlar. Bunun da ötesinde böylesi sendikalar polis, ajan, ya iktidarın örtgüleri olabilirler. Fakat yığınlarla ilişki kurmak, ancak yığınlarla gitmekle mümkündür. Burjuvazinin uşağı olan yöneticilerin, önüne çıkartacağı engellere, tuzaklara rağmen gerici sendikalarda çalışmak bir zorunluktur. Aksi bir tutum, burjuvaziye bu mücadele alanlarını terketmek demektir. Politik bir anlamda doğal bir denetimin olmadığı bir örgüt en azından başı boş kalır, ve giderek devrimci hareketin önüne karşı bir güç olarak çıkar. Bu tür sendikalarda yapılacak çalışmalar, karşılaşılacak zorluklar ilerde devrimci mücadeleye yığınları kazandırmakla sonuçlanacaktır.

Pratikte her şeyden önce böylesi bir sendikanın üyeleri ile kişisel ilişkiler kurmak ve onları teker teker arkadaşlık ilişkileri içinde davaya kazanmak bir yoldur. Bu sendikaların yaptığı "Pazarlık" grevlerle de etkin bir şekilde çalışılabilir. Gene bu tür sendikaların yaptığı miting'erde, yürüyüşlerde, bildiri dağıtarak, kısmen dışardan çalışmak olabileceği gibi sendika içinde örgütlü bir biçimde çalışarak yönetim de ele geçirilebilir, veya yönetimde söz sahibi olunarak onların artan polis hareketleri etkisiz bırakılabilir.

Sahip oldukları bütün güce rağmen sendikaların kapitalin gücünü kırabileceğini düşünmek, büyük bir yanılgıdır. Ve kapitali bu yöntemle altetmek te imkânsızdır. Bu zafer ancak siyasi bir mücadele ile, iktisadi mücadele ile kolkola girmiş bir siyasi mücadele ile mümkündür. İşte bu zorunluluk, işçi sınıfının partisi ile düzenin imtiyazlısı halinde olmayan devrimci sendikaların sürekli olarak eylem birliği halinde bulunmalarını gerektirir. Bu ilişki partinin tüm yan organları, (gençlik örgütleri, kooperatifler, vs. gibi) ile sıkı bir işbirliği anlamını taşır. Ve giderek sendikaların gerçek yerleri olan partinin yan örgütü niteliğine varır. Bu durumda yan örgütün elemanları karşılıklı birlik için de çalışmalıdırlar.

Yan örgüt niteliğine sahip bir sendikada çalışma olasalığı pratikte oldukça çeşitli görünümler verir. Örneğin, onun yayın organlarında çalışmak - gerek yazı kurullarında gerekse fabrika önlerinde bu gazetelerin dağıtımında aktif görev almak gibi - Sendikaların başlattığı grevler, gençlik örgütleri için en doğru eylem alanlarıdır. Ekonomik mücadele için sürdürülen grevlerde işçilerle kişisel ilişkiler kurmak, onlara toplu halde siyasî ajitasyonda bulunmak ve onlara sınıflarının bilincini götürmek için mükemmel ortamlardır. Bu tür eylemler aynı zamanda gençlik örgütlerinin doğru bir biçimde örgütlenmelerini sağlamak için genç işçilerin oluşturacağı bir tabanı da yavaş yavaş gerçekleştirecektir. Bu gençlik eylemlerinin tutarlı ve tamamlayıcı nitelikte olmasını sağlıyacaktır. Yan örgüt niteliğindeki sendikalarda eğitilmiş genç işçiler, gerici sendikalarda başarılı bir ajtasyon görevini örgütleri içinde de aktif görev alarak yüklenebileceklerdir. Öte yandan devrimci sendikalar sınıf sendikacılığı hareketini işçi yığınlar içinde yaygınlaştırmak, gerici sendikaların denetimini ele geçirmek için giriştiği mücadelesinde oldukça yaygın bir alanda mücadele etmek için gerekli organik bağları geliştirmek olanağını bulacaktır. Sendikaların burjuva devlet gücünün organları haline getirilmesini önlemek ancak böyle bir mücadele sonunda olabilir.

---

(1) Lenin-Devrim stratejisi s. 49
(2) *a.g.e.*

Sosyalist Ülkelerde Emekçi

Bir topluluktaki ilerleme, son tahlilde, o toplumun emek üretkenliğinin artması ile olur. Çünkü bütün teknik ilerlemelerin, araç ve yöntemlerdeki gelişmelerin sağlayacağı, insan emeğinin daha kısa zamanda daha çok şey üretebilmesidir. Bu ise, o ülkenin maddi zenginliğinin daha hızla artmasına, dolayısıyla o ülkenin ilerlemesine sebep olur.

Kapitalist düzen, emek üretkenliğinde, feodal düzene kıyasla büyük bir artış sağlamıştır. Ancak kapitalist toplumdaki, üretim araçlarının özel mülkiyeti ile üretimin sosyal niteliği arasındaki çelişki, emeğin üretkenliğinin bir noktadan sonra artmasını engeller.

Sosyalist düzende ise, üretimin sosyal niteliği ile üretim araçlarının mülkiyet biçimi arasında çelişki olmadığından, emek üretkenliğinin alabildiğine artabilmesi için objektif koşullar vardır. Ancak objektif koşulların olması emek üretkenliğinin kendiliğinden artacağı anlamına gelmez. Bunu sağlamak için alınması gerekli tedbirler vardır. Bu tedbirlerden ilki ve en önemlisi, teknolojik ilerleme ya da endüstrileşmedir. Bir başka önemli olanı da, eğitim yoluyla emekçi kitlelerin kültür düzeylerini yükseltmektir.

Eğitim, sosyalist devrimden sonraki sosyalizmin kuruluşu ve pekiştirilişi süresinde çok önemli bir rol oynar. Bunun birinci nedeni, yukarda da söylediğimiz gibi, insanların kültür seviyesini yükselterek emeğin üretkenliğini arttırmasıdır. İkinci nedeni ise, sosyalist sosyal bilinci oluşturarak sosyalist toplumun daha ileri aşamalara ulaşabilmesinin maddi temelini hazırlamakta çok önemli bir rol oynamasıdır. Nasıl kapitalist ülkeler de eğitim, burjuvazinin, bazı bilimsel doğruların yanı sıra sömürünün gerekçelerini de benimsetmekte kullandığı bir kurum, ise, sosyalist ülkelerde de eğitim, insanları, sömürüye karşı ve "kollektivizm, emekseverlik ve insanseverlik ruhu içinde" eğiten bir kurumdur. Sosyalist ülkelerde eğitime bu açıdan bakmak gerekir.

Bu noktada, sosyalist eğitimin özünü daha açıklamak gerekmekmektedir:

Devrimden sonraki sosyalist eğitim, ekonomik dönüşüm sürecinde burjuvaziye karşı yürütülen ideolojik bir savaştır. Ekim Devriminden soraki ilk Egitim Kongresinde, "Eğitim alanıdaki işimiz, burjuvazinin devrilmesi için olan mücadele ile aynıdır" derken Lenin, eğitimin sosyalist devrimden sonra kazandığı önemin büyüklüğünü de belirtmektedir.

Lenin, "Eğitim, uzun süreli ve güç bir iştir." demiştir. Gerçekten de uzun süreli ve güc olan bu işi yerine getirmek ise, sosyalist ülkelerde kitlelerin her alanda temsilcisi ve öncüsü olan Parti'ye düşmektedir.

Bu görevi yerine getirirken sosyalist ülkelerin Partilerinin göz önünde bulundurdukları ilkeler nelerdir?

Parti'nin bu konuda başarılı olması, her şeyden önce, marksist - leninist teoriyi, pratik sorunların çözümüyle yaratıcı bir şekilde bağlıyabilmesine bu çözümleri de emekçi kitlelere benimsetmesine bağlıdır. Çözümler ise, özünde halkın yararına olduğu için, bu güç değildir.

Parti'nin halka işlemesi ve önemle üzerinde durması gereken bir ılke de "emek eğitimi" dir. Emek eğitimi, emeğin sosyal niteliğinin, kol ile kafa emeğinin burjuva toplumunda gösterilmek istendiği gibi birbirine zıt değil, tam tersine, birbirini tamamlayan unsurlar olduğunun; emeğin her türlüsünün sonsuz saygıya değer olduğunun kitlelere anlatılmasını ve bu doğruların kitlelere benimsetilmesini içerir. Emek eğitimi, burjuva düzeninden doğmuş olan sosyalist toplumun, bu etkiden kurtulmasını ve insanları gerçek eşitliğe kavuşturacak daha ileri aşamalara geçmesini sağlayan faktörlerin en önemlilerinden biridir. Emek eğitimi, sosyalist ekonomide gerekli olan ve "emekcilerin özgür ve bilinçli disiplinine" dayanan yeni emek örgütlenmesinin temelini atar.

Parti'nin üzerine düşen görevlerden bir başkası, aslında emek eğitimi ile ortak yanları çok olan sosyalist ahlakın yerleşmesini sağlamaktır. Burjuva toplumundan doğmuş, fakat onu aşması gereken bir toplumda, bu konuda yapılacak çok iş vardır. Burjuva ahlâk kalıntıları yokedilecektir; özel mülkiyet duyguları, özünde sömürü yatan bütün huy ve alışkanlıklar kollektivist olmayan, egoizme dayanan bozuk aile ve tüm insan ilişkileri, şövenizm, ırkçılık, parazitlik ve kariyerizm gibi tüm hastalıklar tedavi edilecektir. Kişi ile toplumun çıkarlarının aynı olduğu, insanların ve halkların kardeşçe ilişkiler içinde olmalarının gerekliliği; barışseverlik gibi ilkeler aşılanacaktır. Burjuva kalıntıları taşıyanların işledikleri hatalar konusundaki inatçı tutumlarını ve kendilerini üstün görme alışkanlıklarını giderebilmek için eleştiri - öz eleştiri mekanizması yerleştirilecektir. Tabiî ve sosyal olayların iç yüzünü bilmemek ve öğretilmemek yüzünden halk yığınlarında oluşmuş bilimsel olmayan, batıl inançlara karsı sabırla, azimle ve onların duygularını da incitmeden savaş vermek gerekmektedir.

Çelişik gibi gözüken, fakat aslında güçlü bir birlik oluşturması gereken proleter enternasyonalizmi ile sosyalist vatanseverliğin birlikte işlenmesi de bir başka görevdir. Yüz yıllardır kendisi enternasyonal tröst ve karteller yoluyla emekçileri sömürdüğü halde proleter entesnasyonelizmine set çeken burjuva kurallarının yokedilmesi gerekmektedir. Burjuvaziye karşı, güçlü bir sosyalist vatanseverlik duygusu geliştirilmeli; sosyalist ülkelerin kardeş emekçileri, sosyalist blokun üretim güçlerindeki gelişmeye katkıda bulunmak için yarışmalıdırlar.

Emekçi gençliğin, "kişiliğinin etraflı ve ahenkli surette geliştirilmesi" ve "ruh zenginliğini, ahlakî te-

Gençliğin Eğitimi

Merih Kutsal

mizliği ve fizikî mükemmelliği kendisinde ahenk'e bağdaştıran yeni insanın" yetiştirilmesi için çaba'amak da Parti'nin bir başka görevidir. "Şahsiyetin her bakımdan gelişme şartları, tarihî sosyal başarılar sayesinde, yani sömürülmekten, işsizlik ve sefâletten, cins, menşe, milliyet ve ırk alâmetlerine göre ayrılık gayrılık görmekten kurtulma sayesinde yaratılmıştır." Bu şartların en iyi bir şekilde değerlendirilmesi Parti'ye düşmektedir.

Parti'ye düşen önemli bir başka görev de, Lenin'in "dünya barışı için çalışma" tezini doğru bir şekilde işlemektir. Bu tez, burjuvazi ve onun ideolojisi i'e uzlaşmak anlamına gelmez. Bu tez, burjuvaziye ve onun ideolojisine karşı dünya çapında verilen mücadeleye son vermek anlamına da gelmez. Bu nedenle, Parti, hem bu tezi savunmalı, hem bu emperyalist çağda olabildiğince barış siyaseti gütmeli, hem de burjuvaziye ve onun ideolojisine karşı yürüttüğü savaşta en ufak bir pasiflik göstermemelidir.

Sosyalist ülkelerde eğitimin genel ilkeleri bunlardır. Eğitimin önemli bir parçası olan okul eğitimi de bu genel ilkeler ışığında yürütülür. Ancak yine de okul eğitiminin kendi özel sorun ve ilkeleri vardır. Şimdi bunları görelim.

Devrimden sonra sosyalist ülkelerde okul eğitimi konusunda başlıca iki sorun ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri çeşitli ana okulları, kreşler, kurslar, okullar, üniversiteler v.s. yoluyla çocukların ve genel olarak halkın eğitilmesi idi. İkincisi ise, işçi - köylü gençlerin eğitilmesi sorunu idi. İkincisinin başlı başına bir sorun olarak ortaya çıkma nedeni, bu konuda yapılması gerekenlerin belli ölçüde diğerlerinden farklı olması idi. Bu alanda gece eğitimi, burslar, senelik izinlerin ayarlanması gibi çözümler gerekliydi; yani emekçi gençliğin hem okuyup hem çalışması bir arada yürütülmeliydi. Şimdi her iki sorun da çözülmüştür. Okul eğitimindeki yöntemler bilimin en son ürünlerine göre ayarlanmakta gerekli olduğu anda ileriye doğru değiştirilmektedir.

Okul eğitiminde uygunanan birçok ilke vardır. Eğitmenlerin yetiştirilmesine büyük önem verilmekte olup, sırf eğitmen yetiştiren birçok yüksek okul ve üniversite vardır. Eğitmenler yalnızca çeşitli bilgilerle değil, aynı zamanda pedagoji ile de donatılmaktadırlar. Çocuk yetiştirilmesinde, ya da büyük de olsa karşıdaki insana bilgi aktarabilmekte eğitmenin önemi tamamen kavranmıştır.

Teori -pratik bağlılığına çok önem verilmektedir. Hayattan kopuk hiçbir teorik bilgi öğretilmemekte, öğretilenlerin de hayattaki uygulanışları üzerinde önemle durulmaktadır. Bu nedenle, okullarda laboratuvarlar ve deney yöntemleri çok gelişmiştir.

Sadece teknik bilgi alıp da sosyal hayatın kurallarına tamamen yabancı olmayı önlemek üzere okul eğitiminin temeli ya genel ya da poli - tekniktir. Bu temel üstünde herkes istediği konuda ihtisaslaşabilir. Bu ihtisaslaşmada, istekten başka gözetilecek önemli bir nokta da yetenektir.

İnsanın iç alemî ve karakter farklılığı göze alınarak ona göre eğitim uygulanır. Bu arada, eğitimde gözetilen önemli bir nokta da, insana, bilgi vermekten çok ona kendi kendisini eğitmeyi, araştırıp öğrenmeyi, kendi eylem ve düşüncelerine karşı eleştirici olmayı öğretmektir.

En önemlileri yukarıda saydıklarımız olan daha birçok ilke vardır. Sosyalist ülkelerde okul eğitimi alanında halka açıklığın çok önemli belgelerinden biri olan yaratılmış imkânlar da değinilmesi gerekli bir konudur.

Okul eğitimi için yaratılmış imkânlar sınırsızdır. Bunu da ötesinde buralarda, okul eğitimini asıl halka açık yapan işçi - köylü gençlerin hem çalışıp hem okuyabilmeleri için yaratılmış imkânlardır.

Sosyalist ülkelerde eğitim parasızdır, ancak işçi - köylü gençlerin hem çalışıp hem okuyabilmeleri için fazladan maddî ve manevî birçok imkân hazırlanmıştır. Akşam öğretimi yaygın bir yöntemdir. Hemen hemen her branşın akşam öğretimi de vardır. Buralarda okuvan isci - köylü gençlere, sınav ve tez hazırlama dönemlerinde senelik izinlerinin dışında öğrencinin, sınıfına, konusuna ve okulun ağırlığına bağlı olarak paralı izin verilir.

Öğrencilere, üzerlerinden maddî yükü kaldırmak ya da hafifletmek için çeşitli burslar verilmektedir. Orta öğrencilere verilen burs'arın yanında başarılı ve üstün öğrencilere daha yüksek burslar verilmekte ve onların bilimsel araştırmaya devam etmeleri için daha da çok imkân tanınmaktadır. Bazı işçi - köylü gençler ise çalıştıkları fabrika veya kolhozdan burs almaktadırlar. Okuyan bütün işçi - köylü gençler için tatillerini en ucuz şekilde ya da prasız geçirebilmeleri için deniz kenarında tatil siteleri vardır. Sağlık bakımı da diğer bütün vatandaşlara olduğu gibi bedavadır.

Böylece, bu eğitimden sonra birçok işçi fabrikasında mühendis olmakta, birçok köylü kolhozunda ziraatçi olmaktadır. Örneğin Sovyetler Birliği'nde bugün, bu şekilde eğitim görmekte olan emekçi genç sayısı 1.824.000'dir. Yine Sovyetler Birliği'nde, bu tip eğitim veren 3500 - 3600 kadar çeşitli derecelerde okul vardır.

Sosyalist ülkelerde, bütün bunlardan başka işçi - köylü emeğinin kalitesini yükseltecek birçok kurs ve başka tip eğitim kurumu vardır. Böylece sosyalist ülkelerde ilerleyen bilimsel düzey sayesinde gelişen tüm üretim güçleri ve özellikle bu ileri eğitim imkânları sayesinde yükselen kültür düzeyinin sonucu olarak artan emek üretkenliği, sosyalist emeğin ileri aşamalara geçebilmesi için maddî temeli büyük ölçüde hazırlanmıştır.

TARİH BUNUN HESABINI SORACAKTIR.

GENÇLİK DERGİSİ : Aylık Dergi. Sahibi : NİHAT AKSEYMEN. Yazı İşleri Müdürü : O. GAZİ ERDAL Yönetim yeri ve her türlü yazışma adresi : Süleyman Sırrı Sokak 2/8 YENİŞEHİR — ANKARA. Dizgi ve Baskı : TÖYKO MATBAASI. Yıllık abone bedeli 10 T.L. İlân, pazarlık'adır. FİATI : 100 Krş.